

Augsburg, 25. Dezember 1571

An Joachim Camerarius d. Ä.

BSB, Clm 10370, Nr. 302.

Clarissimo et omni doctrinae virtutisque laude cumulato viro, Ioachimo Camerario, Domino et amico suo perpetua obseruantia colendo. Niermberg oder Leipzig.

S. Binas accepi literas, Clarissime vir, Domine et amice colende, hisce hybernis mensibus, mihi etiam eo nomine iucundissimas, quod tuam Excellentiam et viuere, et valere, et mei adhuc meminisse indicarunt. D. Hainzelius, qui te officiosè resalutat, effecit, vt Bellouallio ambo armamentaria, mihi antehac, vigesimum iam in hac vrbe degenti annum, non visa, aperirentur: neque ego ulla in re generoso adolescenti defui. Gotus autem vix horae semissem colloquendi mecum, per tabellarios, Venetas ituros, ocium habuit. Et quidem valetudine tum impeditus, cupiditati illius satisfacere minimè potuisse: sed Hainzelius, cui tuas literas misi legendas, et ad prandium vocaturus, et nulla in re illi, me etiam absente, non gratificaturus fuit: vt est vir non tam autoritate praestans, qua ad primos accedit, quàm vtriusque nostrum studiosissimus et amantissimus: quique ferè solus me in hac vrbe oὐκ εὑμουσοτάτη retinuit: alias iampridem Argentinae, aut viuerem aut sepultus essem. Multos enim nostri loci atque ordinis, siue aeris grauitas, siue ipsius vrbis genius deuorat. Amisit illa Νεακαδημία intra vnius anni spaciū quatuor scholasticos doct[<]ores no[>]n contemnendos. Nunc et Sturmius male ha**<bere>**, et D. Sebaldi nostri gener, Ioannes Bruno, è grauiss[imo] morbo nondum recreatus esse fertur. Ego, etsi hic sedoluo mouens, promoueo parum, eo tamen nomine minus infelix videor, quòd illic grauem aduersariam paratam mihi fuisse animaduerto, διὰ τὸ ἐπιτιμῆσαι ἐγγράφως τὲ καὶ ἀγράφως τῇ στρεψοδικοπανουργίᾳ: ὅπερ εἰς μισορητορίαν ἐκλαμβάνουσί τινες τῶν τὰ ἔρμογένους καὶ τῶν πάλαι σοφιστῶν περιεργαζομένων. Iter tuum (si adhuc Norimbergae es) Deus bene fortunet, teque incolumen ad tuos reducat, discedentem à tuis. Sin iam domi es, quàm diutissimè florentem conseruet, tum reipublicae literariae, tum mihi etiam ipsi, qui amicitia diurna et constanti Ioachimi Camerarij, viri in omni genere laudis, excellentissimi, gloriari soleo. Nugas autem meas μήτε ἐκδεδομένας ad te mittere audeo, indignas conspectu tuo: neque ἀνεκδότους offere corrigendas et valetudinario, et seni, et occupatissimo rebus grauioribus. Quòd si fata ita tulissent, vt vnā viuere nobis licuisset: tu vnus κανὼν καὶ ἀρισταρχος τῶν ἔμοι πεπονημένων, quantò omnia si non splendidiora, at minus salebrosa reddidisses? Νῦν δὲ, καίτοι ἥκιστα τυραννικὸς ὄν, φίλων ἔρημος, ὡς τάλας, ἀπόλλυμα. Melius tamen haec res se habet, quòd paucissimi sunt, qui τὸ μιξοβάρβαρον scribendi genus caueant. Quòd fit, vt et Demosthenes meus graecolatinus, in quo penè vltra vires, iam complures annos laboraui, quindecim et impressis et manuscriptis codicib[us] inter se collatis, praelum, cui, vt opinor, iampridem subiectus est, atque etiam bibliopolia minus extimescat. Vale. Augustae Vindelicorum. Natali Christiano Anni 1571.

Tuae Excellentiae
obseruantiss[imus]
Hiero[nymus] Wolfius.